

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corpus Doctrinae Christianae

Melanchthon, Philipp

Lipsiae, 1572

VD16 M 2890

XI. Argumentvm.

urn:nbn:de:hbz:466:1-36094

ut: David non iudicet se abiectum esse à Deo, etiamsi est expul-
sus a regno. Achab non iudicet se placere Deo, etiamsi est rex potens &
glor. Sed David iudicet ex verbo Dei, se placere Deo, quanquam
iudicet se displicere Deo, etiamsi est rex potens & gloriosus, quia
dicitur: Dominus abstulit peccatum tuum. Achab
iudicet se displicere Deo, quanquam est rex potens & gloriosus, quia
dicitur: Maledictus omnis, qui facit idolum, quod est abomina-
tio Deo.

P E R S P I C V M est igitur, dictum Salomonis pro-
prie congruere cum nostra sententia, quæ iubet de voluntate Dei ex
verbo iudicare. Nec difficile est copiose refutare enarrationes Papi-
stiarum. Insaniunt enim, si hoc dicunt, non scire homicidas & adul-
teros, an sint digni odio Dei. Manifeste igitur apparet, ipsorum in-
terpretationem esse terram corruptelam.

S E D regula vniuersalis
teneatur: De voluntate Dei ex verbo ipsius iudicandum esse. Et
verbum Dei vniuersaliter omnes damnat, qui non sunt conuersi ad
Deum, iuxta dicta 1. Cor. 6. Nolite errare, idololatæ, homicidæ,
adulteri, &c. non sunt hæredes vitæ æternæ. Item: Qui non credit
in filium, manet ira Dei super eum. Rursus vniuersaliter recipit De-
us omnes, qui in conuersione seu pœnitentia credunt in filium, iuxta
dicta: Vivo ego, dicit Dominus, nolo mortem peccatoris, sed ut con-
uertatur & viuat. Item: Sic Deus dilexit mundum, ut filium suum
unigenitum daret, ut omnis qui credit in eum, non pereat, sed habeat
vitam æternam. Hæ regulæ summæ semper in conspectu sint, quæ
valis alijs sententijs lucem afferunt.

X. ARGUMENTVM.

Cum dictum sit: Delicta quis intelligit, Nemo potest omnia
sua peccata scire,

Ergo possibile est, hominem habere delictum ignotum, pro-
pter quod displiceat Deo,

Quare non est affirmandum, quod placeat Deo.

R E S P O N D E O. Nego consequentiam, & ratio est, quia firmiter
retinenda est regula: Omnis conuersus ad Deum, recte tenens
fundamentum, debet credere, se placere Deo, etiamsi habet delicta
ignorantia, sicut in omnibus hominibus magna hæret infirmitas. Ac
propterea traditur doctrina de remissione propter filium, iuxta di-
ctum: Beati quorum remissæ sunt iniquitates, & quorum testæ sunt
peccata. Quia in nobis non est integra impletio legis.

XI. ARGUMENTVM.

Nemo placet Deo, nisi habens nouas virtutes, ortas à Spiritu
sancto,

Nemo potest affirmare, se habere illas virtutes, quia possunt
esse virtutes similes ortæ à ratione,

Ergo nemo potest affirmare, se placere Deo.

R E S P O N D E O.

RESPONDEO Nego minorem, quia in terra conuersio seu poenitentia utrunque debemus affirmare, & quod detur remissio propter mediatorem, & simul uiuificemur per filium, dato Spiritu sancto in eusti uoce Euangelij. Et quanquam in ueri mens fide aduersionem debet, non nouitatem in nobis, tamen simul in ueri doloribus sentit hanc consolationem, in xta hac dicta: Iustificari fide parum habemus. Item: Clamamus abba pater. Et recte inquit Augustinus: Credens si it se credere, scilicet in doloribus sentiens consolationem.

De hoc argumento non solum aduersarij dimicant, sed etiam pientes apud sese quarunt, an Deo placeant cum sentiant infirmitatem, nec sentiant illustres motus lætitiæ in Deo. Et Simplicius in bar pias mentes his clamoribus: Ideo statuas te infirmus, quia sentis in te Deum habitare, te habere ingentes motus lætitiæ in Deo. Sic abducat homines a conspectu mediatoris, & a promotione, ad nouitatem propriam.

CONTRA has imaginationes tenetur hic uerus ordo: Cum dolores non sunt simulati in poenitentia corda intueatur non uirtutes in nobis, sed mediator in uerbo ostensum, & cogitatione scriptæ promissionis se sustentent, & ita, se uoci Euangelij debere assentiri, & non querere alias illam inuenies. Hoc cum faciunt experiuntur consolationem. Estque hoc diffinitio inter assensionem Philosophicam & fidem. Sequitur assensio experientiam in Philosophia. Ut medicus expertus zincibere et ubi uentriculum, postea hoc affirmat. Sed in diuina consolatione prior assentiendum est uerbo externo, deinde sequitur sensus consolationis. Hęc in ueris exercitijs poenitentia & inuocationis discenda sunt.

XII. ARGUMENTVM.

Remittite & remittetur uobis.

Ergo nostra condonatio meretur remissionem peccatorum.

RESPONDEO Nego consequentiam, quia fallacia est a non causa ut causa. Quia in illo dicto prior pars est præceptum scripturae condonatio poenitentia. Altera pars est promissio, de qua ex Euangelio sciri necesse est, quod propter mediatorem gratis detur remissio peccatorum. Nec ualet consequentia: Nostra contritio est necessaria ergo est causa remissionis. Et perspicua est refutatio de hoc dicto. Quia si cogitandum esset, propter nostram condonationem daretur remissionem, fieret incerta reconciliatio. Quanquam enim contritio pugnant odijs, tamē aliqua cicatrix seu imbecillitas in nobis manet.

HÆC simplex responsio congruit ad multa dicta, in quibus poenitentia proponitur, deinde promissio, ut apud Danielem: Libera te a peccatis iusticia & elemosynis erga pauperes, & cetera. sanatio delictorum tuorum. Prior pars præcipit emendationem, nec tantum loquitur de elemosynis, sed de conuersione.